

МІЖНАРОДНИЙ НАУКОВИЙ ЖУРНАЛ «ІНТЕРНАУКА».

ISSN 2520-2308 (print)
ISSN 2709-5452 (online)

Серія: «Юридичні науки»

INTERNATIONAL SCIENTIFIC
JOURNAL «INTERNAUKA».

Series: «Juridical sciences»

№ 12 (94) / 2025

**МІЖНАРОДНИЙ НАУКОВИЙ ЖУРНАЛ
«ІНТЕРНАУКА».**

Серія: «Юридичні науки»

**INTERNATIONAL SCIENTIFIC JOURNAL
«INTERNAUKA».**

Series: «Juridical sciences»

НАУКОВЕ ФАХОВЕ ВИДАННЯ

*Свідоцтво
про державну реєстрацію
друкованого засобу масової інформації
КВ № 22442-12342Р*

№ 12 (94)

Київ 2025

ББК 67
УДК 34
М-43

Повний бібліографічний опис усіх статей Міжнародного наукового журналу «Інтернаука». Серія: «Юридичні науки» подано в: **Index Copernicus International (ICI); Polish Scholarly Bibliography; ResearchBib; Наукова періодика України.**

Журнал зареєстровано в міжнародних каталогах наукових видань та наукометричних базах даних: Index Copernicus International (ICI); Polish Scholarly Bibliography; ResearchBib; Ulrichsweb Global Serials Directory; Google Scholar; Наукова періодика України; Bielefeld Academic Search Engine (BASE); Electronic Journals Library; Open J-Gate; Academic keys; Staats- und Universitätsbibliothek Hamburg Carl von Ossietzky.

НАУКОВЕ ФАХОВЕ ВИДАННЯ

Видання включене до Переліку наукових фахових видань МОН України (категорія «Б»)

Наказ МОН України № 409 від 17.03.2020

Спеціальності:

081 Право

262 Правоохоронна діяльність

Засновники:

1. Київський кооперативний інститут бізнесу та права.
2. Приватна установа «Науково-дослідний інститут публічного права».
3. Громадська організація «Міжнародна академія освіти і науки».
4. Товариство з обмеженою відповідальністю «Фінансова Рада України».

У журналі опубліковані наукові статті з актуальних проблем юридичної науки.

Для наукових працівників, викладачів, студентів юридичних спеціальностей, працівників державних установ, юридичних компаній, судів, правоохоронних органів й інших зацікавлених осіб.

Матеріали публікуються мовою оригіналу в авторській редакції.

Редакція не завжди поділяє думки і погляди автора. Відповідальність за достовірність фактів, імен, географічних назв, цитат, цифр та інших відомостей несуть автори публікацій.

У відповідності із Законом України «Про авторське право і суміжні права», при використанні наукових ідей і матеріалів цієї збірки, посилання на авторів та видання є обов'язковими.

© Автори статей, 2025

© Міжнародний науковий журнал «Інтернаука».

Серія: «Юридичні науки», 2025

ISSN 2520-2308 = Internauka. Seriâ: Ūridičeskie nauki (Kiev)/Meždunarodnyj naučnyj žurnal "Internauka".
Seriâ: Ūridičeskie nauki

Редакційна колегія:

Голова редакційної колегії: **Курило Володимир Іванович** — доктор юридичних наук, професор, член-кореспондент НААН України, Заслужений юрист України, завідувач кафедри адміністративного та фінансового права Національного університету біоресурсів і природокористування України (Київ, Україна)

Заступник голови редакційної колегії: **Мушенюк Віктор Васильович** — доктор юридичних наук, професор, завідувач кафедри теорії права, міжнародного права та приватного права Інституту міжнародних відносин та права Київського міжнародного університету (Київ, Україна)

Секретар редакційної колегії: **Ільченко Олександр Васильович** — кандидат юридичних наук, доцент, завідувач кафедри адміністративного, господарського права та фінансово-економічної безпеки Сумського державного університету (Суми, Україна)

Члени редакційної колегії:

Биркович Тетяна Іванівна — доктор наук з державного управління, кандидат юридичних наук, професор, професор кафедри інформаційних технологій Київського національного університету культури і мистецтв (Київ, Україна)

Гаруст Юрій Віталійович — доктор юридичних наук, професор, військовослужбовець ЗС України, полковник юстиції (Україна)

Гулак Олена Василівна — доктор юридичних наук, професор, професор кафедри адміністративного та фінансового права Національного університету біоресурсів і природокористування України (Київ, Україна)

Дем'янчук Юрій Вікторович — доктор юридичних наук, доцент, професор кафедри цивільного, господарського, адміністративного права та правоохоронної діяльності Білоцерківського інституту економіки та управління Відкритого міжнародного університету розвитку людини «Україна» (Біла Церква, Україна)

Дрозд Олексій Юрійович — доктор юридичних наук, професор, заслужений діяч науки і техніки України, директор Департаменту Бюро економічної безпеки (Київ, Україна)

Дуліба Євгенія Володимирівна — доктор юридичних наук, доцент, професор кафедри конституційного права і галузевих дисциплін Навчально-наукового інституту права Національного університету водного господарства та природокористування (Рівне, Україна)

Зіха Іржі — PhD in Law, старший викладач факультету менеджменту і економіки Університету Томаша Баті у Зліні (Злін, Чеська Республіка)

Короєд Сергій Олександрович — доктор юридичних наук, професор, завідувач кафедри цивільного права і процесу ПВНЗ Університет Короля Данила (Івано-Франківськ, Україна)

Корсун Сергій Іванович — кандидат психологічних наук, доцент, керівник секції юридичної психології Європейського інституту безперервної освіти (Подгайська, Словачька Республіка)

Кравчук Мар'яна Юріївна — доктор юридичних наук, професор, завідувач кафедри адміністративного права та судочинства Західноукраїнського національного університету (Тернопіль, Україна)

Куліш Анатолій Миколайович — доктор юридичних наук, професор, Заслужений юрист України, директор ННІ права Сумського державного університету (Суми, Україна)

Курило Інна Володимирівна — доктор юридичних наук, професор, головний науковий співробітник відділу проблем публічного права Науково-дослідного інституту публічного права (Київ, Україна)

Лоренцмайер Штефан — доктор юридичних наук, професор, координатор програми «Еразмус» юридичного факультету Аугсбурського університету (Аугсбург, ФРН)

Мельничук Ольга Федорівна — доктор юридичних наук, професор, завідувач кафедри публічно-правових дисциплін Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського (Вінниця, Україна)

Миронець Оксана Миколаївна — кандидат юридичних наук, доцент кафедри конституційного і адміністративного права Юридичного факультету Національного авіаційного університету (Київ, Україна)

Омельчук Василь Андрійович — доктор юридичних наук, професор, завідувач кафедри права Київського кооперативного інституту бізнесу і права (Київ, Україна)

Резнік Олег Миколайович — доктор юридичних наук, професор, Заслужений юрист України, доцент кафедри кримінально-правових дисциплін та судочинства Сумського державного університету, секретар Сумської міської ради (Суми, Україна)

Самохін Анатолій Вікторович — доктор медичних наук, професор, Заслужений лікар України, радник голови Наглядової ради Науково-дослідного інституту публічного права (Київ, Україна)

Світличний Олександр Петрович — доктор юридичних наук, професор, професор кафедри цивільного та господарського права Національного університету біоресурсів і природокористування України (Київ, Україна)

Фунта Растіслав — кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри міжнародного права та європейського права Університету Данубіус (Сладковічово, Словацька Республіка)

Юринець Юлія Леонідівна — доктор юридичних наук, професор, професор кафедри конституційного і адміністративного права Національного авіаційного університету (Київ, Україна)

Яра Олена Сергіївна — доктор юридичних наук, професор, декан юридичного факультету Національного університету біоресурсів і природокористування України (Київ, Україна)

Editorial board:

Chief Editor: **Volodymyr Kurylo** — Doctor of Legal Sciences, Professor, Corresponding Member of the NAAS of Ukraine, Honored Lawyer of Ukraine, Head of the Department of Administrative and Financial Law of the National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine (Kyiv, Ukraine)

Deputy editor: **Victor Mushenok** — Doctor of Science of Law, Professor, Head of the Department of Theory of Law of the International Law and Private Law of Institute of International Relations and Law of Kyiv International University (Kyiv, Ukraine)

Executive Secretary: **Oleksandr Ilchenko** — Candidate of Legal Sciences, Associate Professor, Head of the Department of Administrative, Economic Law and Economic Security of the Sumy State University (Sumy, Ukraine)

Members of the Editorial Board:

Tetyana Byrkovych — Doctor of Sciences in Public Administration, Candidate of Legal Sciences, Professor, Professor of the Department of Information Technologies of the Kyiv National University of Culture and Arts (Kyiv, Ukraine)

Yuriy Harust — Doctor of Legal Sciences, Professor, Military of Armed Forces of Ukraine, Colonel of Justice (Ukraine)

Olena Hulak — Doctor of Legal Sciences, Professor, Professor of the Department of Administrative and Financial Law of the National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine (Kyiv, Ukraine)

Yuriy Demianchuk — Doctor of Legal Sciences, Associate Professor, Professor of the Department of Civil, Commercial, Administrative Law and Law Enforcement of the Bila Tserkva Institute of Economics and Management of Open International University of Human Development “Ukraine” (Bila Tserkva, Ukraine)

Oleksii Drozd — Doctor of Legal Sciences, Professor, Honored Science and Technology Figure of Ukraine, Director of the Economic Security Bureau Department (Kyiv, Ukraine)

Yevheniia Duliba — Doctor of Legal Sciences, Associate Professor, Professor of the Department of Constitutional Law and Field-Related Disciplines of the Institute of Law of National University of Water and Environmental Engineering (Rivne, Ukraine)

Jiri Zicha — PhD in Law, Senior Lecturer of the Faculty of Management and Economics of the Tomas Bata University in Zlín (Zlín, Czech Republic)

Sergii Koroed — Doctor of Legal Sciences, Professor, Head of the Department of Civil Law and Procedure of the Higher Education of King Danylo University (Ivano-Frankivsk, Ukraine)

Sergii Korsun — Candidate of Psychological Sciences, Associate Professor, Head of the Section of Legal Psychology of the European Institute of Further Education (Podgajská, Slovak Republic)

Mariana Kravchuk — Doctor of Legal Sciences, Professor, Head of the Department of Administrative Law and Judiciary of the West Ukrainian National University (Ternopil, Ukraine)

Anatoliy Kulish — Doctor of Legal Sciences, Professor, Honored Lawyer of Ukraine, Director of the Academic and Research Institute of Law of Sumy State University (Sumy, Ukraine)

Inna Kurylo — Doctor of Legal Sciences, Professor, Chief Scientific Officer of the Department of Problems of Public Law of the Scientific Institute of Public Law (Kyiv, Ukraine)

Stefan Lorenzmeier — Doctor of Legal Sciences, Professor, Coordinator of the Erasmus Program of the Faculty of Law of the Augsburg University (Augsburg, Germany)

Olga Melnychuk — Doctor of Legal Sciences, Professor, Head of the Department of Public Law Disciplines of the Vinnytsia Mykhailo Kotsiubynskyi State Pedagogical University (Vinnytsia, Ukraine)

Oksana Myronets — PhD in Law, Associate Professor of the Department of Constitutional and Administrative Law of the Faculty of Law of the National Aviation University (Kyiv, Ukraine)

Vasyl Omelchuk — Doctor of Legal Sciences, Professor, Head of the Department of Law of the Kyiv Cooperative Institute of Business and Law (Kyiv, Ukraine)

Oleg Reznik — Doctor of Legal Sciences, Professor, Honored Lawyer of Ukraine, Associate Professor of the Department of Criminal Law and Procedure of the Sumy State University, Secretary of Sumy City Council (Sumy, Ukraine)

Anatoliy Samokhin — Doctor of Medical Sciences, Professor, Honored Doctor of Ukraine, Advisor to the Chairman of the Supervisory Board of the Scientific Institute of Public Law (Kyiv, Ukraine)

Olexandr Svitlychnyi — Doctor of Legal Sciences, Professor, Professor of the Department of Civil and Commercial Law of the National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine (Kyiv, Ukraine)

Rastislav Funta — Candidate of Legal Sciences, Associate Professor, Associate Professor of the Department of International Law and European Law of the Danubius University (Sladkovichovo, Slovak Republic)

Yuliya Yurynets — Doctor of Legal Sciences, Professor, Professor of the Department of Constitutional and Administrative Law of the National Aviation University (Kyiv, Ukraine)

Olena Yara — Doctor of Legal Sciences, Professor, Dean of the Law Faculty of the National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine (Kyiv, Ukraine)

ЗМІСТ

АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО І ПРОЦЕС; ФІНАНСОВЕ ПРАВО; ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО

- Зверховська Валентина Францівна, Жарлінська Раїса Григорівна, Адамчук Оксана Феліксівна, Адамчук Ганна Олександрівна**
ТРАНСФОРМАЦІЯ ПРАВОВИХ ЗАСАД ЕКОНОМІЧНОЇ ТА ІНСТИТУЦІЙНОЇ СТІЙКОСТІ ЗАКЛАДІВ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я: НОРМАТИВНІ МОДЕЛІ, ІНСТРУМЕНТИ ВРЯДУВАННЯ ТА СТРАТЕГІЧНІ НАПРЯМИ РЕФОРМУВАННЯ..... 13
- Городецька Ірина Альбінівна**
МЕДІАЦІЯ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ ПРОЦЕСІ: ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ..... 20
- Гайдучок Олег Олександрович**
ЦИФРОВА ТРАНСФОРМАЦІЯ КОНТРОЛЮ ОРЕНДИ ЖИТЛА: ПРАВОВІ ЗАСАДИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ..... 25
- Кальчук Олексій Миколайович**
ЮРИДИЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА КАДРОВОЇ ПОЛІТИКИ В ОРГАНАХ ПРОКУРАТУРИ У ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКУ ІЗ КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВИМ СТАТУСОМ ПРОКУРАТУРИ 31
- Кривенко Олександр Васильович, Матвійчук Андрій Борисович**
ПЕРСПЕКТИВНІ НАПРЯМИ ЗАСТОСУВАННЯ ДОСВІДУ КРАЇН НАТО У ВДОСКОНАЛЕННІ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ СИЛ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ОБОРОНИ УКРАЇНИ..... 38
- Мицишин Наталія Володимирівна**
КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ЛОГІСТИКИ У СИСТЕМАХ АНТИТЕРОРИСТИЧНОЇ БЕЗПЕКИ..... 49
- Можаровська Наталія Олегівна**
ДОГОВІР ВАЛЮТНОГО Ф'ЮЧЕРСУ ЯК ПІДІНСТИТУТ ВАЛЮТНОГО РЕГУЛЮВАННЯ: ПРАВОВА ПРИРОДА, СТРУКТУРА ТА МЕХАНІЗМИ ВИКОНАННЯ..... 58
- Назар Тетяна Ярославівна**
ОСОБЛИВОСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ ОРГАНАМИ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ ПОВНОВАЖЕНЬ У СОЦІАЛЬНО-КУЛЬТУРНІЙ СФЕРІ..... 68
- Найда Інна Володимирівна, Руденко Юлія Миколаївна, Тарасова Ірина Вікторівна**
ФОРМУВАННЯ АНТИКОРУПЦІЇ ТА ДОБРОЧЕСНОЇ ПОВЕДІНКИ СТУДЕНТІВ У ПРОЦЕСІ ЮРИДИЧНОЇ КЛІНІЧНОЇ ПРАКТИКИ 76

ГОСПОДАРСЬКЕ ПРАВО; ГОСПОДАРСЬКО-ПРОЦЕСУАЛЬНЕ ПРАВО

- Мельник Андрій Павлович**
ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ВИРІШЕННЯ КОРПОРАТИВНИХ КОНФЛІКТІВ У ТОВАРИСТВАХ З ПАРИТЕТНИМ РОЗПОДІЛОМ ЧАСТОК..... 83

ЗЕМЕЛЬНЕ ПРАВО; АГРАРНЕ ПРАВО; ЕКОЛОГІЧНЕ ПРАВО; ПРИРОДОРЕСУРСНЕ ПРАВО

- Заєць Олена Іванівна**
ПРАВОВІ ЗАСАДИ СПРОЩЕННЯ ЕКОЛОГІЧНИХ ВИМОГ ДО ВИКОРИСТАННЯ ЗЕМЕЛЬ
В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ 89
- Новосад Ірина Вікторівна**
НАУКОВІ ПІДХОДИ ДО РОЗУМІННЯ ПРИРОДИ ЕНЕРГЕТИЧНОГО ПРАВА
ТА ЗАКОНОДАВСТВА 97
- Трегуб Олександр Андрійович**
ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ВІДНОСИН У СФЕРІ УПРАВЛІННЯ ВІДХОДАМИ
ВІД РУЙНУВАНЬ: ДОСВІД ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ І ЙОГО ЦІННІСТЬ ДЛЯ УКРАЇНИ106

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО; МУНІЦИПАЛЬНЕ ПРАВО

- Куненко Ірина Сергіївна**
КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ КЛАСИФІКАЦІЇ ВИДІВ ЮСТИЦІЇ
В НАЦІОНАЛЬНІЙ ПРАВОВІЙ СИСТЕМІ113
- Соболь Миколай Олександрович**
НЕВІДСТУПНІ ПРАВА ЛЮДИНИ ПІД ЧАС ВОЄННОГО СТАНУ: МІЖНАРОДНО-ПРАВОВІ
СТАНДАРТИ, НАЦІОНАЛЬНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ТА ПРАКТИЧНІ ВИКЛИКИ120
- Ях'яев Зелімхан Сайд-Магомедович**
РОЛЬ ТА МІСЦЕ РЕГЛАМЕНТУ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ В СИСТЕМІ ПРАВОВОГО
РЕГУЛЮВАННЯ ОРГАНІЗАЦІЙНИХ ФОРМ ДІЯЛЬНОСТІ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ129

КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО ТА КРИМІНОЛОГІЯ; КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧЕ ПРАВО

- Артюшенко Олександр Вікторович, Товстолужський Олег Володимирович,
Брянкін Андрій Сергійович**
НЕПРАВОМІРНА ПІДМІНА КРИМІНАЛЬНОГО ПЕРЕСЛІДУВАННЯ
ДИСЦИПЛІНАРНИМИ ЗАХОДАМИ У ВІЙСЬКУ: РОЗМЕЖУВАННЯ ЮРИДИЧНОЇ
ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ТА РИЗИКИ КОМАНДИРСЬКОЇ БЕЗДІЯЛЬНОСТІ.....135
- Винник Анна Олегівна**
ОСОБЛИВИЙ ПРАВОВИЙ СТАТУС ОСОБИ, ЯКА ЗАБЕЗПЕЧУЄ ПРИЗОВ
ТА МОБІЛІЗАЦІЮ: КАРАТИ НЕ МОЖНА ЗАХИЩАТИ144
- Мармура Олег Зіновійович, Пасека Олексій Федорович**
РОЗМЕЖУВАННЯ ПОСОБНИЦТВА ДЕРЖАВІ-АГРЕСОРУ ВІД КОЛАБОРАЦІЙНОЇ
ДІЯЛЬНОСТІ ТА СУМІЖНИХ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ.....154
- Шевченко Вячеслав Станіславович**
ЗЛОЧИНИ ПРОТИ ВОЛІ, ЧЕСТІ ТА ГІДНОСТІ ОСОБИ В СИСТЕМІ КРИМІНАЛЬНОГО
ПРАВА УКРАЇНИ163

**КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС ТА КРИМІНАЛІСТИКА; СУДОВА ЕКСПЕРТИЗА;
ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВА ДІЯЛЬНІСТЬ**

- Пугач Анастасія Олексіївна**
ТЕХНОЛОГІЗАЦІЯ РОЗСЛІДУВАННЯ ЗАВДАНОЇ ШКОДИ ГІДРОСФЕРІ ПІД ЧАС
ЗБРОЙНОГО КОНФЛІКТУ169
- Трофименко Володимир Михайлович, Клепка Олександр Григорович**
НАДАННЯ ДОСТУПУ ДО РІШЕНЬ, ЩО СТАЛИ ПІДСТАВОЮ ПРОВЕДЕННЯ НЕГЛАСНИХ
СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ: АНАЛІЗ СУДОВОЇ ПРАКТИКИ176

УДК 347.44

ЦИВІЛЬНЕ ПРАВО І ЦИВІЛЬНИЙ ПРОЦЕС; СІМЕЙНЕ ПРАВО;
МІЖНАРОДНЕ ПРИВАТНЕ ПРАВО

Аргат Яна Петрівна

*кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри цивільно-правових дисциплін
Білоцерківський національний аграрний університет*

Argat Yana

*PhD in Law, Associate Professor,
Department of Civil Law Disciplines
Bila Tserkva National Agrarian University
ORCID: 0000-0003-2993-9735*

Єфремова Ірина Іванівна

*кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри цивільно-правових дисциплін
Білоцерківський національний аграрний університет*

Efremova Iryna

*PhD in Law, Associate Professor,
Department of Civil Law Disciplines,
Bila Tserkva National Agrarian University
ORCID: 0000-0003-4831-508X*

Ломакіна Ірина Юріївна

*кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри цивільно-правових дисциплін
Білоцерківський національний аграрний університет*

Lomakina Iryna

*PhD in Law, Associate Professor,
Department of Civil Law Disciplines
Bila Tserkva National Agrarian University
ORCID: 0000-0001-9184-0862*

Настіна Ольга Іванівна

*кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри цивільно-правових дисциплін
Білоцерківський національний аграрний університет*

Nastina Olha

*PhD in Law, Associate Professor,
Department of Civil Law Disciplines
Bila Tserkva National Agrarian University
ORCID: 0000-0001-6331-7222*

DOI: 10.25313/2520-2308-2025-12-11765

**ВИРІШЕННЯ ЮРИДИЧНОЮ КЛІНІКОЮ ЦИВІЛЬНИХ,
ЗЕМЕЛЬНИХ, ТРУДОВИХ ДОГОВІРНИХ СПОРІВ:
СУЧАСНІ ПІДХОДИ ТА ПОГЛЯД ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ
РИМСЬКОГО ЦИВІЛЬНОГО ПРАВА**

**RESOLUTION OF CIVIL, LAND, AND LABOR
CONTRACTUAL DISPUTES BY A LEGAL CLINIC:
MODERN APPROACHES AND A VIEW THROUGH
THE PRISM OF ROMAN CIVIL LAW**

Анотація. Вступ. Складні сучасні трансформації правової системи України, які зумовлені соціально-економічними викликами, воєнним станом та зростанням попиту на доступну правову допомогу, актуалізують питання ефективних механізмів вирішення правових спорів. Практика юридичних клінік свідчить, що найбільш поширеними є договірні спори у сфері цивільного, земельного та трудового права, що потребують комплексного правового аналізу та ефективних механізмів врегулювання. Вирішення таких спорів у межах діяльності юридичних клінік ґрунтується не лише на чинному національному законодавстві, а й на фундаментальних засадах приватного права, сформованих ще в римській правовій традиції. Категорії договору, зобов'язання, істотних умов, а також підходи до класифікації правових спорів, закладені римським цивільним правом, зберігають свою методологічну цінність і сьогодні. Саме тому аналіз діяльності юридичних клінік у сфері вирішення цивільних, земельних та трудових договірних спорів крізь призму римського приватного права дозволяє поглибити теоретичне розуміння природи правового спору та окреслити практичні можливості підвищення ефективності його врегулювання та забезпечити ефективний захист прав особи.

Мета. Метою дослідження є розкриття концептуальних підходів та аналіз діяльності юридичних клінік закладів вищої освіти як інструменту вирішення цивільних, земельних і трудових договірних спорів, а також у з'ясуванні теоретико-правових засад такої діяльності крізь призму положень римського приватного права та їх впливу на сучасні механізми вирішення правових спорів в Україні.

Матеріали і методи. Матеріалами дослідження є: 1) норми національного законодавства України у сфері діяльності юридичних клінік, цивільного, земельного та трудового права, а також положення римського приватного права щодо договірних зобов'язань; 2) наукові праці вітчизняних і зарубіжних учених, присвячені проблемам юридичної клінічної освіти, вирішення договірних спорів, класифікації правових конфліктів і застосування історико-правових підходів у сучасній правозастосовчій практиці; 3) узагальнені матеріали практичної діяльності юридичних клінік закладів вищої освіти щодо вирішення цивільних, земельних і трудових договірних спорів.

У процесі здійснення дослідження було використано комплекс загальнонаукових та спеціально-юридичних методів пізнання. Зокрема, метод теоретичного узагальнення та групування застосовувався для систематизації наукових підходів до визначення правового спору, класифікації цивільних, земельних та трудових договірних спорів, а також для характеристики функцій юридичних клінік у механізмі їх вирішення. Методи аналізу та синтезу використано для дослідження правової природи договірних зобов'язань, виокремлення їх істотних елементів та співвідношення сучасних підходів до врегулювання спорів із положеннями римського приватного права. Формально-юридичний метод застосовано під час аналізу норм національного законодавства, що регулюють діяльність юридичних клінік і договірні правовідносини. Історико-правовий метод дозволив простежити еволюцію договірних конструкцій і способів захисту прав у римському праві та їх вплив на сучасні правові інститути. Логічний метод та метод узагальнення результатів використано для формулювання висновків і наукових узагальнень за результатами дослідження.

Результати. У науковій статті проаналізовано роль юридичних клінік закладів вищої освіти у вирішенні цивільних, земельних та трудових договірних спорів у межах досудових і позасудових механізмів захисту прав. Розкрито правову природу договірних спорів крізь призму положень римського приватного права та обґрунтовано їх вплив на формування сучасних підходів до врегулювання приватноправових конфліктів. Визначено місце юридичної клініки як освітнього, соціального та правозахисного інституту, що поєднує навчальну підготовку студентів із наданням безоплатної правничої допомоги соціально вразливим категоріям населення.

У ході дослідження систематизовано основні види договірних спорів, що розглядаються юридичними клініками у сфері цивільного, земельного та трудового права, а також окреслено особливості їх досудового врегулювання шляхом переговорів, правового консультування та елементів медіації. Обґрунтовано, що використання напрацювань римського цивільного права (зокрема щодо істотних умов договору, моменту виникнення зобов'язання та класифікації договорів) сприяє підвищенню якості правового аналізу та ефективності формування правових позицій клієнтів юридичних клінік.

Отримані результати свідчать, що діяльність юридичних клінік у сфері вирішення договірних спорів не лише забезпечує реальний доступ до правничої допомоги, а й сприяє формуванню практичних професійних компетентностей майбутніх юристів, розвитку правової культури суспільства та зниженню конфліктності у приватноправових відносинах. Запропоновані підходи можуть бути використані для вдосконалення моделей клінічної юридичної освіти, розширення функціоналу юридичних клінік та подальшого розвитку позасудових механізмів врегулювання цивільних, земельних і трудових договірних спорів.

Перспективи. Подальші наукові дослідження доцільно спрямувати на поглиблений аналіз спеціалізації юридичних клінік закладів вищої освіти у сфері вирішення цивільних, земельних та трудових договірних спорів, а також на розробку уніфікованих методичних підходів до досудового врегулювання таких спорів із використанням переговорів і медіації. Окремої уваги потребує дослідження правових механізмів інтеграції юридичних клінік у систему безоплатної правничої допомоги та визначення їх процесуальної ролі у захисті прав соціально вразливих категорій осіб. Реалізація зазначених напрямів сприятиме підвищенню ефективності клінічної правничої освіти, удосконаленню практик альтернативного вирішення спорів та посиленню доступу до правосуддя.

Ключові слова: юридичні клініки закладів вищої освіти, договірні правові спори, цивільні, земельні та трудові правовідносини, безоплатна правнича допомога, врегулювання спорів, римське приватне (цивільне) право.

Summary. Introduction. The complex contemporary transformations of Ukraine's legal system, driven by socio-economic challenges, the state of martial law, and the growing demand for accessible legal assistance, bring to the forefront the issue of effective mechanisms for resolving legal disputes. The practice of legal clinics demonstrates that the most common cases involve contractual disputes in the fields of civil, land, and labor law, which require comprehensive legal analysis and effective settlement mechanisms. The resolution of such disputes within the framework of legal clinics' activities is based not only on current national legislation but also on the fundamental principles of private law formed within the Roman legal tradition. The categories of contract, obligation, essential terms, as well as approaches to the classification of legal disputes established by Roman civil law, retain their methodological value today. Therefore, analyzing the activities of legal clinics in resolving civil, land, and labor contractual disputes through the prism of Roman private law makes it possible to deepen the theoretical understanding of the nature of legal disputes, outline practical ways to enhance the effectiveness of their resolution, and ensure effective protection of individual rights.

Purpose. The purpose of the study is to reveal conceptual approaches and analyze the activities of legal clinics of higher education institutions as an instrument for resolving civil, land, and labor contractual disputes, as well as to clarify the theoretical and legal foundations of such activities through the prism of Roman private law provisions and their influence on modern mechanisms for resolving legal disputes in Ukraine.

Materials and Methods. The materials of the study include: 1) provisions of national legislation of Ukraine regulating the activities of legal clinics, as well as civil, land, and labor law, and the norms of Roman private law concerning contractual obligations; 2) scholarly works of domestic and foreign researchers devoted to issues of legal clinical education, resolution of contractual disputes, classification of legal conflicts, and the application of historical-legal approaches in modern law-enforcement practice; 3) generalized materials from the practical activities of legal clinics of higher education institutions related to the resolution of civil, land, and labor contractual disputes. In conducting the research, a complex of general scientific and special legal methods of cognition was applied. In particular, the method of theoretical generalization and grouping was used to systematize scientific approaches to defining legal disputes, classifying civil, land, and labor contractual disputes, as well as to characterize the functions of legal clinics within the mechanism of their resolution. Methods of analysis and synthesis were employed to study the legal nature of contractual obligations, identify their essential elements, and compare modern dispute-resolution approaches with the provisions of Roman private law. The formal-legal method was applied in analyzing national legislation regulating the activities of legal clinics and contractual legal relations. The historical-legal method made it possible to trace the evolution of contractual constructions and methods of rights protection in Roman law and their influence on modern legal institutions. Logical and generalization methods were used to formulate conclusions and scientific generalizations based on the research results.

Results. The article analyzes the role of legal clinics of higher education institutions in resolving civil, land, and labor contractual disputes within pre-trial and out-of-court mechanisms of rights protection. The legal nature of contractual disputes is revealed through the prism of Roman private law provisions, and their influence on the formation of modern approaches to resolving private-law conflicts is substantiated. The place of the legal clinic is defined as an educational, social, and human-rights institution that combines student training with the provision of free legal aid to socially vulnerable groups.

The study systematizes the main types of contractual disputes addressed by legal clinics in the fields of civil, land, and labor law, and outlines the specifics of their pre-trial settlement through negotiations, legal counseling, and elements of mediation. It is substantiated that the use of Roman civil law developments – particularly regarding essential terms of contracts, the moment of arising of obligations, and the classification of contracts – contributes to improving the quality of legal analysis and the effectiveness of forming legal positions for legal clinic clients.

The obtained results indicate that the activities of legal clinics in the field of contractual dispute resolution not only ensure real access to legal aid but also contribute to the formation of practical professional competencies of future lawyers, the development of legal culture in society, and the reduction of conflict in private-law relations. The proposed approaches may be used to improve models of clinical legal education, expand the functional role of legal clinics, and further develop out-of-court mechanisms for resolving civil, land, and labor contractual disputes.

Discussion. Further scientific research should focus on an in-depth analysis of the specialization of legal clinics of higher education institutions in resolving civil, land, and labor contractual disputes, as well as on the development of unified methodological approaches to the pre-trial settlement of such disputes using negotiations and mediation. Particular attention should be paid to studying legal mechanisms for integrating legal clinics into the system of free legal aid and determining their procedural role in protecting the rights of socially vulnerable groups. The implementation of these directions will contribute to increasing the effectiveness of clinical legal education, improving alternative dispute-resolution practices, and strengthening access to justice.

Key words: legal clinics of higher education institutions, contractual legal disputes, civil, land and labor legal relations, free legal aid, dispute resolution, Roman private (civil) law.

Постановка проблеми. Сучасні соціально-економічні трансформації, воєнний стан в Україні та зростання кількості правових конфліктів у приватноправовій сфері зумовлюють підвищений попит на доступні, ефективні та позасудові

механізми захисту прав особи. Особливої актуальності набувають договірні спори у цивільних, земельних і трудових правовідносинах, які часто виникають у зв'язку з неналежним виконанням зобов'язань, правовою необізнаністю сторін або складністю правового

регулювання. За умов обмеженого доступу до професійної правничої допомоги для соціально вразливих категорій населення традиційні судові механізми не завжди є оперативними та ефективними. У цьому контексті юридичні клініки закладів вищої освіти дедалі частіше виступають важливим елементом системи надання безоплатної правничої допомоги, поєднуючи освітню функцію з практичним вирішенням правових спорів. Водночас відсутність належного теоретичного осмислення їх ролі саме у сфері врегулювання договірних спорів, а також недостатнє використання фундаментальних концепцій римського приватного права як методологічної основи правового аналізу, знижує потенціал юридичних клінік у цій сфері.

Таким чином, в профільних наукових колах постає наукова проблема комплексного дослідження діяльності юридичних клінік у вирішенні цивільних, земельних та трудових договірних спорів із урахуванням положень римського цивільного права. Це дозволить не лише поглибити розуміння правової природи договірних конфліктів, а й обґрунтувати ефективні підходи до їх досудового врегулювання, підвищити якість правничої допомоги та посилити практичну спрямованість клінічної юридичної освіти.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Проблематика діяльності юридичних клінік як елементу юридичної освіти та механізму забезпечення доступу до правосуддя висвітлюється у працях вітчизняних науковців і прикладних дослідженнях. Так, А. О. Галай [1] аналізує сучасні пріоритети розвитку юридичних клінік в Україні та підкреслює їх значення для надання безоплатної правничої допомоги, а в навчально-методичному посібнику [5] розкриває організаційні засади клінічної практики, форми роботи та документальний супровід справ. Н. С. Дубчак [6] акцентує увагу на функціональному призначенні юридичних клінік (правозахисній, правопросвітній та навчально-формуючій функціях), що дозволяє розглядати клініки як практичний інструмент вирішення правових конфліктів. Нормативне підґрунтя діяльності юридичних клінік розкрито через аналіз підзаконного регулювання (наказ МОН України № 592) [2; 4] та положень Закону України «Про безоплатну правову допомогу» [3], а актуальні виклики доступності правової допомоги в умовах воєнного стану відображені у звіті за результатами дослідження [7]. Теоретико-методологічну основу для розуміння договірних конструкцій і зобов'язань, необхідну для кваліфікації договірних спорів (цивільних, земельних, трудових), формують праці з римського приватного права: підручник О. А. Підпригори та Є. О. Харитоновна [8], а також узагальнюючі видання В. І. Борисової та співавторів [11] і Р. А. Майданика, Є. О. Рябокони [12]; окремо договір як підставу виникнення зобов'язань у римському праві досліджує С. Д. Гринько [9], а доктринальні підходи до укладення договору (зокрема щодо мо-

менту виникнення договірного зв'язку) розкриваються у класичній цивілістичній праці Д. І. Мейера [10]. При аналізі договірних спорів у цивільному праві важливими є також норми Цивільного кодексу України [14] та практика Верховного Суду України щодо обов'язковості договору і підстав невиконання договірних обов'язків [13], тоді як механізм урегулювання цивільно-правового спору в доктринальному вимірі конкретизує Н. Васирина [15]. Специфіку діяльності юридичних клінік у системі безоплатної правничої допомоги додатково відображає І. П'ятовська [16], а інституційний вимір розвитку клінічного руху репрезентує Асоціація юридичних клінік України [17]. Окремі аспекти договірного регулювання у земельних відносинах, важливі для роботи юридичної клініки зі спорами щодо оренди та інших речових/зобов'язальних прав на землю, висвітлюють Н. В. Ільків [18], а також П. Ф. Кулинич, В. І. Семчик, М. В. Шульга [19] і А. М. Мірошниченко [20]. Питання класифікації та предмета трудових спорів, а також зв'язку між фактичним виконанням трудової функції і виникненням трудових правовідносин розкривають Н. В. Дараганова [21] та С. В. Венедіктов [22]. Водночас, попри наявні напрацювання, потребують подальшого дослідження питання уніфікації підходів юридичних клінік до кваліфікації договірних спорів різної галузевої природи, а також розроблення практикоорієнтованих методик досудового врегулювання (переговори, елементи медіації) з урахуванням римсько-правових концепцій договору та сучасної судової практики.

Мета статті. Мета статті полягає у комплексному дослідженні правової природи та особливостей вирішення цивільних, земельних і трудових договірних спорів у межах діяльності юридичних клінік закладів вищої освіти, а також у визначенні їхнього місця в системі доступу до правосуддя та безоплатної правничої допомоги. У межах досягнення цієї мети передбачається: проаналізувати нормативні засади функціонування юридичних клінік та їх фактичний функціонал у механізмах досудового/позасудового врегулювання спорів; окреслити юридично значущі критерії класифікації договірних спорів у зазначених галузях; обґрунтувати методологічну цінність положень римського приватного права (зокрема щодо договору, зобов'язання, істотних умов і моменту укладення) для підвищення якості правового аналізу та формування ефективних стратегій захисту прав клієнтів юридичних клінік.

Матеріали і методи. Матеріалами дослідження є: 1) норми національного законодавства України у сфері діяльності юридичних клінік, цивільного, земельного та трудового права, а також положення римського приватного права щодо договірних зобов'язань; 2) наукові праці вітчизняних і зарубіжних учених, присвячені проблемам юридичної клінічної освіти, вирішення договірних спорів, класифікації правових конфліктів і застосування

історико-правових підходів у сучасній правозастосовчій практиці; 3) узагальнені матеріали практичної діяльності юридичних клінік закладів вищої освіти щодо вирішення цивільних, земельних і трудових договірних спорів.

У процесі здійснення дослідження було використано комплекс загальнонаукових та спеціально-юридичних методів пізнання. Зокрема, метод теоретичного узагальнення та групування застосовувався для систематизації наукових підходів до визначення правового спору, класифікації цивільних, земельних та трудових договірних спорів, а також для характеристики функцій юридичних клінік у механізмі їх вирішення. Методи аналізу та синтезу використано для дослідження правової природи договірних зобов'язань, виокремлення їх істотних елементів та співвідношення сучасних підходів до врегулювання спорів із положеннями римського приватного права. Формально-юридичний метод застосовано під час аналізу норм національного законодавства, що регулюють діяльність юридичних клінік і договірні правовідносини. Історико-правовий метод дозволив простежити еволюцію договірних конструкцій і способів захисту прав у римському праві та їх вплив на сучасні правові інститути. Логічний метод та метод узагальнення результатів використано для формулювання висновків і наукових узагальнень за результатами дослідження.

Виклад основного матеріалу. В сучасних умовах перехідного правосуддя юридичні клініки посідають вагомe місце у формуванні системи юридичної освіти, а також виконують важливу соціальну функцію, забезпечуючи населення різними видами безоплатних правових послуг, здійснюючи надання безоплатної правничої допомоги, сприяючи реалізації конституційного права громадян на доступ до правосуддя. Громадяни, чії права порушуються, мають можливість отримати безкоштовну повну юридичну консультацію засобом існування юридичних клінік [1, с. 24]. Сучасні юридичні клініки виконують важливу роль у формуванні професійних компетентностей майбутніх юристів у різних сферах, зокрема у царині вирішення правових спорів різного змісту. Крім освітньої функції, юридичні клініки виконують суспільно значущу місію, забезпечуючи безоплатну правову допомогу соціально вразливим групам населення у вирішенні договірних правових спорів. Завдяки досвіду у вирішення правових спорів, юридичні клініки стають простором для впровадження інноваційних підходів врегулювання договірних відносин відповідних сфер, зокрема через призму розуміння основ римського приватного права, яке застосовують на практиці. Це робить юридичні клініки важливим елементом як освітньої, правозастосовчої, соціальної інфраструктури держави.

Юридичні клініки в Україні діють відповідно до Наказу Міністерства освіти і науки України «Про затвердження Типового положення про юридичну

клініку вищого навчального закладу України» від 03.08.2006 року № 592. [2]. Правове ж підґрунтя діяльності юридичних клінік сформовано Законом України «Про безоплатну правову допомогу» від 2 червня 2011 р. № 3460-VI [3] та Положенням про юридичну клініку вищого навчального закладу, затвердженим наказом МОН України № 592 від 3 серпня 2006 р. [4]. Ці нормативні акти визначають юридичні клініки як суб'єктів системи правничої сфери, що включає надання таких видів правових послуг як консультації, складання правових документів і правопросвітницьку діяльність. Водночас, з формально-правової точки зору, такі установи не належать до суб'єктів надання безоплатної правової допомоги у розумінні чинного законодавства. Саме тому вирішення проблеми належного нормативного врегулювання статусу юридичних клінік дозволило б не лише офіційно закріпити їх роль у правовій системі, але й підвищити ефективність функціонування механізму надання безоплатної правової допомоги в Україні, інтегрувавши до нього дієвого та професійно підготовленого актора — юридичну клініку закладу вищої освіти.

Профільний Закон України «Про безоплатну правову допомогу» забезпечує нормативне підґрунтя функціонування відповідної системи на загальнодержавному рівні. Аналіз змісту статей 9 і 15 цього Закону, що визначають коло суб'єктів надання безоплатної правової допомоги як первинного, так і вторинного рівнів, дає підстави стверджувати про вичерпність установленого переліку таких суб'єктів. Таким чином, законодавець відносить до суб'єктів надання безоплатної правової допомоги наступний вичерпний перелік організацій та установ, виключаючи юридичну клініку: органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування, фізичних та юридичних осіб приватного права, спеціалізовані установи, центри з надання безоплатної вторинної правової допомоги, а також адвокатів, включених до Реєстру адвокатів, які здійснюють надання безоплатної вторинної правової допомоги.

Юридична клініка здійснює надання безоплатної правничої допомоги в кількох нормативно визначених формах, які охоплюють: надання правової інформації, роз'яснення правових питань (правові консультації), підготовку проєктів правових та процесуально-правових документів, представництво інтересів клієнта в органах державної влади, органах місцевого самоврядування, інших установах та організаціях, а також надання правничої підтримки під час судового провадження. Зміст зазначених форм відповідає загальним підходам до здійснення первинної та окремих аспектів вторинної правничої допомоги, адаптованим до особливостей освітнього процесу та клінічної підготовки студентів. У процесі надання правничої допомоги юридична клініка формує комплекс документів, що забезпечують облік, фіксацію та належне оформлення кожної

справи, використання яких забезпечує всебічний розгляд правових спорів [5, с. 72].

Практична діяльність юридичних клінік щодо вирішення ними цивільних, земельних, трудових договірних спорів, її аналіз через призму римського цивільного права та історії виникнення відповідних правовідносин дають можливість поглибити розуміння правового статусу таких суб'єктів правозастосовчої діяльності та закріпити розуміння правової природи такої такою явища як договірні цивільні, земельні, трудові спори. Так, Н. С. Дубчак виокремлює наявність трьох основних функцій юридичних клінік, а саме: 1) правозахисна (надання безоплатної первинної та вторинної правової допомоги особам); 2) правопросвітня (правова освіта населення через роз'яснення, тренінги, консультації тощо); 3) навчально-формуюча функція (включає в себе два елементи: з однієї сторони, створення умов на базі юридичної клініки для професійної практики студентів, набуття перших навичок практичної діяльності, а з іншого — робота студента в юридичній клініці формує у нього високу моральність, громадянську позицію, соціальну відповідальність) [6, с. 41]. Саме через реалізацію правозахисної функції здійснюється вирішення спорів та правових конфліктів у цивільних, земельних, трудових договірних відносинах.

У сучасній юридичній доктрині існує низка підходів до класифікації правових спорів, що ґрунтуються на різних критеріях поділу. Ключовим завданням залишається виокремлення саме тих критеріїв, які мають визначальні ознаки та характеризуються юридичною значущістю для належного розуміння природи спору й механізмів його вирішення. Однак вирішення правових спорів та конфліктів у договірних відносинах є важливим предметом діяльності юридичних клінік у досліджуваних в рамках цієї публікації сферах цивільного, земельного, трудового права. Запити на безоплатну правову допомогу цих галузях права є найбільш поширені останніми роками і потребують особливої правової уваги в контексті діяльності системи безоплатної правової допомоги та центрів надання адміністративних послуг [7].

Відзначимо, що сучасні тенденції врегулювання договірних правових спорів беруть свій початок з основ римського цивільного права і є результатом дії стародавніх норм. Розглянемо базис такого регулювання через призму історичного правового аналізу. За давнім римським правом домовленість двох або більше осіб про виникнення, зміну чи припинення правовідношення була за контрактом або за пактом. Лише з часом римські юристи спробували створити загальне поняття договору, який поділявся на *contractus* (договір із позовним захистом) та *actum* (договір, як правило, без позовного захисту). Однак під впливом потреб товарообігу, що швидко розвивався, класичне і посткласичне приватне право вже допускало певні відхилення. Пакти були неформальними правочинами, правовою

формою ділового життя за межами кола контрактів, тому вони не визнавалися *jure civili*. Нові відносини вимагали нових договірних форм. Римська юридична практика змушена була визнати за деякими пакетами силу контрактів, надавши їм позовного захисту [8, с. 367–368].

До якої категорії не відносився б договір (контракт або пакт), у будь-якому випадку істотною ознакою поняття договору була домовленість двох осіб про встановлення зобов'язального права. Тому договір вважався різновидом юридичного правочину. Із поняття договору зрозуміло, що він належав до категорії двосторонніх правочинів, так як наявна домовленість двох сторін. При цьому, за змістом договори поділялися на односторонні й двосторонні (взаємні) залежно від того, чи породжує договір зобов'язальну вимогу для однієї сторони або ж для обох сторін, так що кожна із них була кредитором і боржником. Договір був завжди двостороннім правочинном, хоча за характером міг бути одностороннім або двостороннім [9]. Саме тому ми робимо висновки, що договір — це домовленість двох або більше осіб про встановлення, зміну або припинення цивільного правовідношення, тобто прав і обов'язків. Саме такий підхід ми беремо за основу в цьому дослідженні щодо змісту вирішення цивільних, земельних, трудових спорів сучасними юридичними клініками.

Попри значну різноманітність римських договірних конструкцій, що вже на ранніх етапах розвитку забезпечували задоволення ключових потреб цивільного обороту, римське договірне право відзначалося високим рівнем формалізованої типізації. Класифікація договорів здійснювалася передусім на підставі того, який позов може бути пред'явлений у разі порушення відповідних зобов'язальних відносин. Традиційно система договорів у римському праві поділялася на контракти та пакти залежно від способів їх правового захисту. Контракти, як основна категорія зобов'язальних угод, надалі класифікувалися на іменні та безіменні. Серед іменних контрактів виокремлювали формальні та матеріальні. Формальні контракти включали *вербальні* та *літеральні*, тоді як матеріальні охоплювали *консенсуальні* та *реальні* правочини, що різнилися за моментом виникнення зобов'язання та способом вираження волі сторін. Розуміння юридичної природи договорів у римському цивільному праві при вирішенні правових спорів юридичною клінікою має корелюватися з правозастосовчою практикою і застосуванням норм сучасного цивільного права у вирішенні договірних конфліктів.

Джерела римського права не містять однозначного підходу до вирішення питання правового змісту договорів, що зумовило формування в цивілістичній доктрині декількох теоретичних концепцій і пошуку різних способів правозастосовчої діяльності юридичних клінік в сучасних умовах. Серед них найбільш визнаною стала так звана *теорія повідомлення* (*Vernehmungstheorie*), згідно з якою договір вва-

жається укладеним, а тому — таким, що породжує зобов'язальні наслідки, з моменту отримання оферентом повідомлення про акцепт оферти. До цього моменту оферент зберігає можливість відкликати свою пропозицію, оскільки узгоджена воля сторін ще не сформована з погляду права. Зазначений підхід отримав ґрунтовне наукове обґрунтування у працях відомого українського цивіліста О. В. Дзери, який, аналізуючи механізм укладення договорів між відсутніми, довів, що саме факт доведення акцепту до відома оферента є критерієм настання домовленості та виникнення договірної зв'язку між сторонами [10, с. 326].

Римські юристи, зокрема Павло, визначали зміст зобов'язання взагалі та договірної зобов'язання зокрема трьома термінами: дати (*dare*); зробити (*facere*); надати (*praestare*) [11, с. 14]. Зміст договору становлять елементи, які визначають права та обов'язки його сторін, у зв'язку з тим, що елементи договору мали неоднакове юридичне значення для окремих видів договорів, їх поділяли на три групи: істотні (*essentialia*); звичайні (*naturalia*); випадкові (*accidentalia*). Істотними (*essentialia*) вважаються ті елементи договору, без яких він не міг існувати. Для кожного виду договору визначаються власні істотні елементи, зокрема, для договору купівлі-продажу (*emptiovenditio*) істотними є предмет договору (товар) та його ціна; для договору товариства (*societas*) — спільна мета і розмір внесків у товариство. Саме тому, ґрунтуючись на цих основах римського права юридичні клініки при вивченні природи спірних договірних зобов'язань досліджують усі істотні елементи договорів, які є відмінними і не взаємодоповнюючими у договорів різних видів у цивільному зобов'язальному праві, у земельно-правових договорах (наприклад, оренди, земельного сервітуту, суперфіцію чи емфітевзису та трудовому договорі, як окремому виду угод). Це прямо пропорційно впливає на здатність належно кваліфікувати спірні правовідносини клініцистами і відповідним чином вирішити спір.

У римському цивільному праві за характером правові спори могли бути визначеними і невизначеними. Визначений правовий спір виникав щодо речі чи права і стосувався конкретного відповідача. Невизначеним правовим спором була вимога відновлення своїх прав на річ, і це не залежало від того, хто саме посягнув на їх порушення [12, с. 50]. Тож сучасні правові спори можуть бути класифіковані за різними критеріями, що зумовлено багатомірністю правового регулювання та різноманітністю суспільних відносин, у межах яких такі спори виникають.

Одним із ключових критеріїв є галузева належність правовідносин, у зв'язку з якими сформувався спір. З огляду на це, у діючій правовій доктрині та практиці розрізняють цивільно-правові, адміністративні, земельні, податкові, спадкові, сімейні,

трудова, житлові, господарські та інші категорії правових спорів. Кожен із зазначених видів вирізняється специфікою предмета спору, характером прав та обов'язків учасників, а також особливостями правового регулювання відповідної галузі. Наприклад, цивільно-правові спори традиційно стосуються захисту майнових і немайнових прав приватних осіб. Земельні та трудові спори характеризуються вузькогалузевою природою регулювання, що передбачає застосування спеціальних норм законодавства та значною мірою залежить від практики правозастосування.

Розглянемо договір як об'єкт вирішення договірної спору. Договір, як універсальний інструмент регулювання приватноправової сфери, відіграє ключову роль у забезпеченні упорядкованості та передбачуваності цивільно-правових відносин. Його правова природа полягає у спрямованості на встановлення, зміну або припинення суб'єктивних прав і юридичних обов'язків учасників приватних відносин. У цьому контексті договір виступає не лише формальною підставою для виникнення правовідносин, а й засобом їхнього збалансованого правового врегулювання відповідно до автономії волі сторін.

Універсальний характер договору зумовлює можливість його застосування в найрізноманітніших сферах взаємодії приватних суб'єктів, що охоплюють як майнові, так і немайнові аспекти їхньої діяльності. Зокрема, сторони наділені правом самостійно визначати умови, процедури та механізми реалізації своїх юридично значущих дій. Це сприяє мінімізації правової невизначеності та запобігає виникненню спорів, пов'язаних із доведенням фактів комунікації між сторонами.

У статті 629 ЦК України закріплений важливий фундамент, на якому базується цивільне право — обов'язковість договору. Тобто з укладенням договору та виникненням зобов'язання його сторони набувають обов'язки (а не лише суб'єктивні права), які вони мають виконувати. Не виконання обов'язків, встановлених договором, може відбуватися при: розірванні договору за взаємною домовленістю сторін, розірванні договору в судовому порядку, відмові від договору в односторонньому порядку у випадках, передбачених договором та законом, припинення зобов'язання на підставах, що містяться в главі 50 ЦК України, недійсності договору (нікчемності договору або визнання його недійсним на підставі рішення суду) [13].

У національній правовій системі закріплений базовий принцип доступу кожної особи до механізмів судового захисту у випадку порушення, невизнання чи оспорювання її суб'єктивних цивільних прав. Відповідно до частини першої ст.ст. 15 та 16 Цивільного кодексу України, кожен індивід наділяється правом ініціювати судові провадження з метою охорони та відновлення як особистих немайнових, так і майнових прав та законних інтересів. Цей нормативний припис підкреслює універсальний характер судового захисту як ключового інструменту

забезпечення стабільності цивільного обороту та реалізації засад верховенства права. Судова форма захисту виступає гарантією можливості кожної особи не лише відновити порушене право, а й запобігти потенційним правопорушенням, використовуючи превентивні та охоронні механізми, передбачені законом. Позасудові способи захисту, наприклад, як медіація, дозволяють мінімізувати негативні наслідки правового конфлікту, який виник на підставі неналежного виконання договору. Отже, право на судовий та позасудовий захист є невід'ємною складовою загального правового порядку та сприяє утвердженню правової визначеності, передбачуваності та рівності учасників правовідносин. Реалізація таких принципів через призму діяльності юридичних клінік цементує доступність правосуддя для різних категорій громадян, особливо із вразливим статусом.

Відповідно до статті 11 Цивільного кодексу України серед підстав виникнення цивільних прав та обов'язків визначені договори та інші правочини. У випадках, встановлених актами цивільного законодавства або договором, підставою виникнення цивільних прав та обов'язків може бути настання або ненастання певної події [14]. Відповідно до статті 11 Цивільного кодексу України серед підстав виникнення цивільних прав та обов'язків визначені договори та інші правочини. У випадках, встановлених актами цивільного законодавства або договором, підставою виникнення цивільних прав та обов'язків може бути настання або ненастання певної події. Н.Василина вважає, що враховуючи наведене, слід зазначити, що цивільно-правовим спором є спір, який виникає внаслідок відсутності згоди суб'єкта цивільного права щодо умов виконання тих чи інших прав або обов'язків, що випливають з закону чи договору. Якщо йдеться про виконання умов договору чи іншого правочину, то спір виникає саме на момент його виконання, за інших умов договір не можна вважати укладеним [15, с. 8].

Врегулювання спору засобом звернення до юридичної клініки та з використання механізмів позасудового захисту передбачає здійснення сторонами активних, цілеспрямованих дій. Важливою умовою такого процесу є добровільність як згода сторін на пошук рішення без зовнішнього примусу. За своєю суттю врегулювання спору без звернення до суду становить форму компромісу, до якого сторони вдаються з метою мінімізації потенційних втрат, пов'язаних із тривалим конфліктом, зокрема емоційних, матеріальних, репутаційних, часових та інших ресурсних витрат.

У процесі укладення цивільно-правових договорів сторони переслідують мету належного визначення взаємних прав та обов'язків щодо предмету договору, створюючи такі правові умови, що забезпечують передбачуваність поведінки контрагентів та можливість отримання компенсації у випадку порушення умов договору. Трудовий чи цивільно-

правовий договір, укладений у письмовій формі, фіксує взаємну волю сторін та є гарантією стабільності правовідносин і водночас виступає як юридична підстава для захисту й відновлення порушених прав у разі недобросовісного чи неналежного виконання зобов'язань. Втім, у правозастосовній практиці укладення договору не може вважатися абсолютною запорукою його належного виконання. Порушення умов договору, ухилення від виконання зобов'язань або різне тлумачення суттєвих його положень нерідко зумовлюють виникнення договірних спорів. Такі конфлікти можуть бути предметом як досудового врегулювання, так і судового розгляду, що значною мірою впливає на строки, витрати та кінцевий результат для сторін.

У межах діяльності юридичних клінік розгляд договірних спорів набуває особливого значення. Юридична клініка виступає не лише освітнім, але й практичним майданчиком, де студенти під керівництвом викладачів-кураторів здійснюють правовий аналіз договірних правовідносин, проводять первинне консультування, сприяють формуванню правової позиції клієнта та беруть участь у процедурах досудового врегулювання конфлікту. У цьому контексті одним із ключових методів вирішення спорів є переговори, як найбільш раціональний і ресурсозберігаючий механізм забезпечення досягнення взаємоприйнятних рішень без звернення до суду.

На сучасному етапі розвитку земельного законодавства України значна частина правових проблем громадян стосується питань належного виконання договорів. У цьому контексті особливу увагу привертає діяльність юридичних клінік, які забезпечують громадянам безкоштовну правничу допомогу та сприяють ефективному вирішенню земельних спорів.

Юридичні клініки виконують одночасно освітню та соціальну функції: з одного боку, студенти отримують практичні навички в роботі з реальними земельними справами, а з іншого — малозабезпечені громадяни отримують якісну юридичну допомогу. За статтею 59 Конституції України, кожен має право на правову допомогу, а юридичні клініки сприяють реалізації цього права саме в проблемній сфері земельних відносин.

Практична діяльність юридичних клінік у сфері вирішення земельних спорів включає декілька ключових етапів: прийом звернення, аналіз документів, підготовку правових позицій, складання запитів, скарг або письмових претензій, а також супровід процедури досудового врегулювання. Участь студентів здійснюється під контролем викладачів-кураторів, що гарантує якість юридичних консультацій та відповідність вимогам законодавства. Деякі клініки також використовують елементи медіації, що дозволяє вирішувати спори між землевласниками без звернення до суду [16, с. 205]. Важливою умовою ефективності роботи юридичних клінік є взаємодія з іншими суб'єктами у сфері земельних правовідно-

син, а саме з органами місцевого самоврядування, бюро безоплатної правничої допомоги, землепорядними організаціями. Така співпраця дає можливість отримувати потрібні документи, здійснювати кадастрові перевірки та забезпечувати комплексний підхід до вирішення спору. Юридичні клініки виконують важливу соціальну функцію, реалізуючи право громадян на доступ до правосуддя в питаннях земельних правовідносин. Асоціація юридичних клінік України активно працює над удосконаленням стандартів роботи, методичних рекомендацій та навчальних програм, спрямованих на оптимізацію процесу вирішення земельних спорів у правовому полі [17]. Ефективна діяльність клінік у цьому напрямі сприяє підвищенню правової свідомості населення, зменшенню кількості конфліктів на місцевому рівні та формуванню культури законного користування землею.

Багато спірних питань виникає саме в рамках договірної використання земель сільськогосподарського призначення. Окремі науковці приділяють фокусується увага на типових дефектах договорів оренди земель: нечіткість предмета (ідентифікація ділянки), спірність істотних умов (строк, орендна плата, індексація, порядок внесення), а також проблеми поновлення/продовження договору і переважного права орендаря [18, 140]. Розглядаючи особливості державної реєстрації права оренди на земельні ділянки Кулинич П.Ф. вважає, що державна реєстрація є офіційним визнанням і підтвердженням державою права оренди землі, їх обмежень, тощо, що супроводжуються внесенням відповідних даних до Державного реєстру речових прав на нерухоме майно та обтяжень [19, с. 385]. Такий правовий зміст впливає на правозастосовчу діяльність юридичних клінік при вирішенні спорів і конфліктів між суб'єктами земельних відносин.

Відзначимо, що питання договорів розглядаються як один із ключових механізмів регулювання земельних відносин у межах приватного та публічного права. Договори як юридичні факти визнаються як підставою виникнення, зміни та припинення прав на землю [20, с. 248]. Юридичні клініки зосереджують свою увагу на договорах оренди земельних ділянок, емфітевзису, суперфіцію, земельного сервітуту, а також на особливостях їх укладення, змісту та державної реєстрації. Значна увага приділяється співвідношенню цивільно-правового та земельно-правового регулювання договірних відносин і проблемам захисту прав сторін у разі порушення умов земельних договорів.

Отже, юридичні клініки є важливим інструментом забезпечення доступу громадян до кваліфікованої правничої допомоги у сфері земельних договірних правовідносин. Вони сприяють досудовому врегулюванню спорів, підвищують рівень правової грамотності населення та формують професійні компетентності майбутніх юристів. Подаль-

ший розвиток цього інституту потребує вдосконалення нормативного регулювання, розширення матеріально-технічної бази та налагодження співпраці з органами влади з метою підвищення ефективності вирішення земельних спорів, заснованих на договірних відносинах.

В основі класифікації трудових спорів Дараганова Н.В. виділяє два критерія: предметний і суб'єктний склад учасників трудового спору [21, с. 125]. Спори, які виникають з підстав укладення та чинності трудових договорів на наше переконання варто розглядати з позиції специфіки предмету спору, його правового трактування через предмет конфлікт. Наприклад, трудові спори щодо застосування юридичних норм чи порушення встановлених договором прав працівника можна розглядати як конфлікт договору, а трудові спори щодо змін умов контракту чи договору, відповідно, як конфлікт інтересів працівника та роботодавця.

За предметним критерієм трудові договірні спори пропонуємо поділяти на такі види: 1) спори щодо умов праці встановлених в законодавстві (спори щодо звільнення працівника, виплати заробітної плати, надання відпустки і т.д.); 2) спори щодо встановлення договором нових або зміни вже існуючих умов праці (спори щодо укладення колективного договору, встановлення системи преміювання та ін.) 3) спори щодо умов, які були врегульовані медіаційною угодою (у випадках, коли трудовий спір вирішувався за процедурою медіації). Поділяємо підходи до такої класифікації трудових спорів і пропонуємо розглядати через позицію правового договірної конфлікту.

Відзначають, що юридичний зв'язок виникає між працівником і роботодавцем в процесі виконання умов угоди, тобто фактичної праці [22, с. 108]. У межах нашого дослідження ми поділяємо такий підхід, адже саме з моменту фактичного виконання праці правові відносини вважаються такими, що мають правову основу.

Практика юридичних клінік показує, що позасудове трудового спору, що витікає з договору, зокрема медіація або переговорні процедури, виступають ефективними інструментами мінімізації конфліктності та зниження процесуальних витрат. Такий підхід дозволяє зберегти ділові стосунки між сторонами, скоротити часові витрати та досягти результату, спрямованого на фактичне відновлення порушених прав, а не лише на отримання судового рішення. Участь юридичної клініки у цих процесах не лише підвищує правову обізнаність громадян, але й сприяє формуванню у студентів практичних навичок роботи з договірними спорами, аналізу юридично значущих фактів та побудови комунікації між сторонами конфлікту. Процес врегулювання правового спору за участю юридичної клініки передбачає послідовну реалізацію кількох стадій, кожна з яких має самостійне значення для досягнення сторонами узгодженого результату. Таким чином, участь

юридичної клініки у врегулюванні трудового спору забезпечує не лише фаховий юридичний супровід, а й створює умови для конструктивного діалогу, підвищує ефективність прийнятих сторонами рішень та сприяє реальному відновленню порушених прав.

Юридичні клініки закладів вищої освіти посідають ключове місце у механізмах забезпечення доступу до правосуддя для соціально вразливих груп, одночасно виконуючи освітню, правозахисну та правопросвітню функції. Їхня діяльність у сфері вирішення договірних спорів у цивільних, земельних і трудових правовідносинах ґрунтується на поєднанні юридичного аналізу, комунікації зі сторонами спору та застосуванні процедур досудового врегулювання. Використання історико-правових підходів, зокрема римських концепцій договору та зобов'язань, дозволяє формувати комплексне розуміння природи правового конфлікту та підвищує якість правової допомоги, яку клініки надають громадянам.

У сфері цивільно-правових відносин юридичні клініки сприяють ефективному вирішенню спорів, пов'язаних із виконанням та тлумаченням договірних умов, шляхом проведення правового аналізу, формування правової позиції клієнта та супроводу переговорних процедур. У земельних правовідносинах клініки забезпечують громадянам безоплатний доступ до правової допомоги в питаннях оренди землі, сервітутів, межування та інших спорів, що потребують спеціального нормативного та технічного аналізу. У трудових правовідносинах юридичні клініки допомагають вирішувати спори щодо умов праці, звільнення, оплати праці та інших трудових гарантій, застосовуючи як правові інструменти, так і медіативні методи врегулювання конфлікту.

Отже, юридичні клініки виступають важливим елементом правової інфраструктури, який поєднує практичну підготовку майбутніх юристів із реальним наданням правничої допомоги населенню, що особливо актуально у вирішенні договірних спорів різної галузевої природи. Розширення повноважень клінік та удосконалення нормативного регулювання сприятиме підвищенню ефективності позасудового врегулювання спорів, зменшенню навантаження на судову систему та зміцненню правової спромож-

ності громадян. Таким чином, юридичні клініки не лише забезпечують захист прав осіб у цивільних, земельних і трудових спорах, а й формують культуру правомірної поведінки та сприяють розвитку правової держави загалом.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Таким чином, діяльність юридичних клінік закладів вищої освіти у сфері вирішення цивільних, земельних та трудових договірних спорів є важливим елементом сучасної системи захисту приватних прав та інтересів. Юридичні клініки поєднують освітню, соціальну та правозахисну функції, забезпечуючи доступ до безоплатної правничої допомоги соціально вразливим категоріям населення та водночас формуючи у студентів практичні професійні компетентності. Аналіз договірних спорів крізь призму положень римського приватного права дозволяє глибше зрозуміти їх правову природу, структуру зобов'язань, істотні умови договору та логіку класифікації спорів, що сприяє підвищенню якості правового аналізу і ефективності досудового врегулювання конфліктів.

У рамках цього дослідження встановлено, що застосування напрацьованих римського цивільного права у практиці юридичних клінік позитивно впливає на формування правових позицій клієнтів, використання переговорів і елементів медіації, а також зменшення конфліктності у приватноправових відносинах. Юридичні клініки виступають ефективним інструментом альтернативного вирішення договірних спорів, здатним доповнювати судові механізми захисту прав та сприяти розвитку правової культури суспільства. Вважаємо, що в подальших наукових дослідженнях доцільно зосередити увагу на поглибленому аналізі спеціалізації юридичних клінік у вирішенні окремих видів договірних спорів, зокрема у цивільному, земельному та трудовому праві, а також на розробці уніфікованих методичних рекомендацій щодо застосування переговорів і медіації у клінічній практиці. Перспективним є також дослідження процесуальної ролі юридичних клінік у системі безоплатної правничої допомоги та можливостей їх інтеграції у механізми досудового і позасудового врегулювання правових спорів.

Література

1. Галай А. О. Пошук сучасних пріоритетів розвитку юридичних клінік в Україні. *Матеріали всеукраїнського науковопрактичного круглого столу «Діяльність юридичних клінік України у зв'язку з прийняттям Закону України «Про безоплатну правову допомогу»», проведеного на базі експериментальної навчальної лабораторії «Правничка клініка» факультету правничих наук Національного університету «Кієво-Могилянська академія» в рамках щорічної міжнародної науково-практичної конференції «Дні науки в НАУКМА»* (м. Київ, 27 січня 2012 р.). 2012. 24 с.
2. Про затвердження Типового положення про юридичну клініку вищого навчального закладу України : Наказ МОН України від 03.08.2006 № 592. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0956-06#Text> (дата звернення: 20.12.2025).
3. Про безоплатну правову допомогу : Закон України від 2 червня 2011 р. № 3460-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2011. № 51. Ст. 577.

4. Галай А. О. Основи юридичної клінічної практики : Навчально-методичний посібник / За ред. А. О. Галай. К. : Атіка, 2007. 204 с.
5. Дубчак Н. С. Окремі питання становлення юридичних клінік в Україні. *Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія № 18. Економіка і право: зб. наукових праць*. Випуск 12. К. : Вид-во НПУ імені М. П. Драгоманова, 2010. С. 37–42).
6. Доступність правової допомоги в умовах воєнного стану. Звіт за результатами дослідження. URL: https://www.undp.org/.../Reziiume_DOSTUPNIST_PRIAVOVOI_DOPOMOGI_web+.pdf (дата звернення: 20.1.2025).
7. Підпригора О. А., Харитонов Є. О. Римське право : підручник. К. : Юрінком Інтер, 2003. 512 с.
8. Гринько С. Д. Договір як підстава виникнення зобов'язань за римським приватним правом. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2025. № 6. URL: <http://journal-app.uzhnu.edu.ua/article/view/284369> DOI: 10.24144/2788-6018.2023.03.3 (дата звернення: 20.12.2025).
9. Дзера О. В. Зобов'язальне право: навч. посіб. Київ: Юрінком Інтер, 1998. 912 с.
10. Борисова В. І., Баранова Л. М., Домашенко М. В. та ін. Основи римського приватного права : підручник. Харків : Право, 2008. 224 с.
11. Майданик Р. А., Рябоконе Є. О. Римське приватне право : підручник / за ред. Р. А. Майданика, Є. О. Рябоконе. Київ : Алерта, 2023. 386 с.
12. Постанова Верховного Суду України у справі № 756/15123/18, провадження № 61-976св22, 12 травня 2022 р. URL: <https://iplex.com.ua/doc.php?d=5&red=100003edd6e2d8aad383487258976210791ebb®num=104330072> (дата звернення: 20.12.2025).
13. Цивільний кодекс України : Закон України від 16 січня 2003 р. № 435-IV. *Офіційний вебпортал Верховної Ради України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15> (дата звернення: 20.12.2025).
14. Васирина Н. Механізм урегулювання цивільно-правового спору. *Підприємництво, господарство і право*. 2019. № 8. С. 6–9.
15. П'ятковська І. Діяльність юридичних клінік як складова системи безоплатної правничої допомоги. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2023. № 7. С. 204–209.
16. Асоціація юридичних клінік України: офіційний сайт. URL: <https://legalclinics.in.ua/> (дата звернення: 20.12.2025).
17. Ільків Н. В. Оренда земель сільськогосподарського призначення в Україні: теоретичні й практичні аспекти: монографія. Львів : Львівський держ.ун-т внутр. справ, 2008. 296 с.
18. Кулинич П. Ф., Семчик В. І., Шульга М. В. Земельне право України. Академічний курс : підручник / за ред. П. Ф. Кулинича. Київ : Дім «Ін Юре», 2008. 600 с.
19. Мірошниченко А. М. Земельне право України : підручник: 2-ге вид., перероб. і допов. Київ : Алерта. 2011. 678 с.
20. Дараганова Н. В. Трудові спори : навч. посібник. Київ : Алерта, 2012. 272 с.
21. Венедіктов С. В. Трудове право України: підручник. 2-ге вид., переробл. і допов. Київ : Діа, 2024. 228 с.

References

1. Halai, A. O. (2012). *Poshuk suchasnykh priorytetiv rozvytku yurydychnykh klinik v Ukraini* [Search for modern priorities of development of legal clinics in Ukraine]. *Materialy vseukrainskoho naukovo-praktychnoho kruhloho stolu "Dialnist yurydychnykh klinik Ukrainy u zviazku z pryiniattiam Zakonu Ukrainy "Pro bezoplatnu pravovu dopomohu"*, provedenoho na bazi eksperymentalnoi navchalnoi laboratorii "Pravnycha klinika" fakultetu pravnych nauk Natsionalnoho universytetu "Kyievo-Mohylianska akademiia" v ramkakh shchorichnoi mizhnarodnoi naukovo-praktychnoi konferentsii "Dni nauky v NaUKMA" (Kyiv, January 27, 2012). 24 p. [in Ukrainian].
2. Pro zatverdzhennia Typovoho polozhennia pro yurydychnu kliniku vyshchoho navchalnoho zakladu Ukrainy (2006). [On approval of the Standard Regulation on a legal clinic of a higher educational institution of Ukraine]: Nakaz MON Ukrainy vid 03.08.2006 № 592. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0956-06#Text> [in Ukrainian].
3. Zakon Ukrainy "Pro bezoplatnu pravovu dopomohu" (2011). [Law of Ukraine "On Free Legal Aid"] vid 2 chervnia 2011 r. № 3460-VI. Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy. № 51. Art. 577 [in Ukrainian].
4. Halai, A. O. (2007). *Osnovy yurydychnoi klinichnoi praktyky* [Fundamentals of legal clinical practice]: navchalno-metodychnyi posibnyk / za red. A. O. Halai. Kyiv: Atika, 204 p. [in Ukrainian].
5. Dubchak, N. S. (2010). *Okremi pytannia stanovlennia yurydychnykh klinik v Ukraini* [Some issues of the formation of legal clinics in Ukraine]. *Naukovyi chasopys NPU imeni M. P. Drahomanova. Serii № 18. Ekonomika i pravo*. Vyp. 12. Pp. 37–42 [in Ukrainian].
6. Dostupnist pravovoi dopomohy v umovakh voiennoho stanu (2025). [Accessibility of legal aid under martial law]. Research report. URL: https://www.undp.org/.../Reziiume_DOSTUPNIST_PRIAVOVOI_DOPOMOGI_web+.pdf [in Ukrainian].
7. Pidporyhora, O. A., Kharytonov, Ye. O. (2003). *Rymske pravo* [Roman law]: pidruchnyk. Kyiv: Yurinkom Inter, 512 p. [in Ukrainian].
8. Hrynko, S. D. (2025). *Dohovir yak pidstava vynyknennia zoboviazan za rymskym pryvatnym pravom* [Contract as a ground for the emergence of obligations under Roman private law]. *Analitychno-porivnialne pravoznavstvo*. № 6. URL: <http://journal-app.uzhnu.edu.ua/article/view/284369>; DOI: 10.24144/2788-6018.2023.03.3 ([in Ukrainian]).